

ПОСЛЕ ГОДИШЊЕ СКУПШТИНЕ КОМИТЕТА ЗА МИР У НАРОДУ ЗЕМЉИ

Дворана у згради Народне скупштине испуњена учесни-

цима, чинила је ~~много~~ утисак врло угольјив: рад још није почeo, а у првој дворани
виста просто неки свитки мир. Неко је мир увек гостојачтвен људски документ.
Нема некаљење метежне и гатавске слике најгоре врсте учесника на збору, оних ко
ји ~~не~~ знају заправу земљу су лонти. Дворана, са много истоветних мрких фотова, са
истоветно пристојно у њих уседеним њули, потсетила нас је на велику једину трач-
ничу пуму великих истоветних разбоја: тек што чиније почело да штрободе. "Обујте
се у разум, и пазите шта говорите и ~~радите...~~" читамо у преписци потписаномог ~~жан~~
~~чланка~~ старога држavnika (~~половине прошлог века~~) Ивије Гарашанића, оца Института
Гарашанића. Како чват сејак увек ~~види~~ очи што може: ~~види~~ се смагом — обуј се разу-
ном. Котико смо могли, са ~~било~~ булном памћењу смо стигли сви на збор, сваки од
нас оставивши да часак други чени посвоје на другоме месту, да бисмо сарађивши и спо-
седати са онима који ће чват сад говорити о преводу ~~чланака~~ времена, чешата конфу-
нгот времена: милиони и милиони њули, социјалисти и капиталисти, већију за миром,
а рат и звочим се непрестано изстављају, добри човеков "брат отај" се ~~види~~ локте.
Бобић, очи које сак чи у првом лету заседају ногти чути, ногти су перуном ти-
хомљу и једностављају; различавати су се ваптаво: тако говоре њули које права
људска брига оплемени. ~~Извештај~~ У потпомним говоримо само штроботака је извесна
димамика, не димамика оратовска, ~~изложбеног~~ рална излаже димамика која штробо-
ће у цетој чватој земљи, као тиха смрка. Вилмар Сатеј Ђилас Стамботић Миљковић
тромским су се изочигдјел док су говорили, као што се троји брижан човек ~~пинеком~~
му за четврт сата спеле очи утешну у главу ~~види~~ две реченице чуто би се јасно
одисање, више као излух човека пред тешким питањем, излух твој и оштар као да не
уста озваши грумичак камено. Енглески револуционар Кромвел завршио је свој говор
на збору ~~једини~~ са својим саборнима изражавши тихо чувене речи: "Указајте се у
~~зид~~ Бога, али сав берут, омак, да спремите на сухо место!" Говоримо да скупши-
тн у Београду тихо су нам тужили у главу: Још, и ипак, да се најчамо у разум и увиђав-
ност великих и малих. А коли куће, че преносијмо рад министра током да се охлади.

Рат је најжестнији бути против рата, и разних конфузија које на крају свакога тихоја га завршава не виле друго до рата... У окружним тунерским ловорима сунце облачног јутра час се пакито час се ~~заштити~~ је махове врто чути се удари че-коте чисте бригаде разници који излете и у свој ширини Рукавара Цркве арије потажу нов патос. Помните жарените би нас језе! Може им бити да ће неко рушити и извадити земљу која је сва једна величина, а у разницима живот строг и чу-тијеване! Али и живот чист и све чистији од забуде и конфузија то чим је ~~заштити~~ ~~заштити~~ замес први украс чуме се свако мати и скромнији јако разтикујемо од ино-гих у међуврдложном животу.

У међуврдложном животу препуно је конфузија у илејама, и препуно ичовечества у поступцима. Јамо затеко из ~~истаму~~ сегам заборњених војника на љином узвезаним рукама и ногама убијени су пушчилима у лице из непосредне близине прескачи су по убишама очи зуби чеке ~~могући~~ које су јавно виделе убишу, мозак који је запетко убишу. Питам свога читаонца као што свим себе јеликако димо питам: ко је замес јуче прекујуће у наша времена ко је ~~свестан~~ њулских поступака и чедета. Ни чијемо и читамо ствари ни видимо ствари ни поживимо ствари, вих тренемо у себе као немске ствари у чеку лубоку фијоку, треснемо фијоку, и мирни смо, и белни смо, шти ~~чим~~ је у свести такве пошто смо треснути фијоку. Но је ~~свестан~~ поступака и чедета. Нико није свестан, иначу би свака егзистенција човекова у којој чама ни заме ни конфузија она би досада кората на неки начин бутијети. Ни живимо без будне њулске свести, зато што живимо са мутним свести-ма. Ни живимо под наветом конфузних идеја и судова историска тогика наших времена, то је скобова препела и улерпа. Ни смо огрезни у митологички забудујима о жејствима и зајечима сите. Најтеже забудуше и замеђу сихи, моћни, ветини. Они су забујени већ при самом основном имену ративу живота! сваку енергију пре-тварати у друге енергије а енергију сихе пре свих светих. Енергије која се не претвора, и не може или неће да се претвара у друго, енергија је, дајте, не она з-звернос, то је смрт. Ситни и ситовити силојупи то су ~~заштити~~ као спребројници ко живују мутној свести који муче себе и друге за хиљадарни више, и најзап скончавају најсниким благом које је ~~примало~~ мртво беше јер је без њулских и животних

односа. Сите и сите и сите уби и разори, уби и разори, уби и разори! — то је ентропија. Страх од ентропије, чиму нас учи и физика и философија, то је ћелијски страх од нестајања и остављања једине искључиве енергије, топлотне енергије која се не може ретроградно претварати у оно од чега је постала. Живот њулске расе, гаме, крила и криће између две сице запечено у заблудама човечества и неспоразума, у иржни према сваком човечном односу. Живот се не држи на сили, него на току енергије, на богатству односова између свега, између свих. Само ~~жар~~ на гробку не има односа. Извесне свиле у власници, у художници, у ботаници, живот велики и поправља се свим стадијумом током односова.

На ~~не~~ — занемарив је ситних и конфузних. Сите има да драсте и да бубри све у истом смислу. Илузитни у пјевност, у мутну свест, у загубу, у ентропију, ~~што~~ среброљубци без икакве човечанској отпори, тачи на цијфрама и чак да умире од ентропије. Дакашни ситни горе чији средњовековни бургитари не умеју да изабрују однос ни према премцу, ни према ситнијем и стабијем! А тако се живети не може. Словично се ~~ни~~ умрати не може. Нема гробова бургитара: скамчавати су у подрумима као скорпије, склично Хитлеру који је са својим ханком скочио у подруму као отровни папав. У руском часопису ~~Бирз~~ мистични анатемник Тарте пише о миру и о нарушитељима мира и о ситним и величима да не могу победити да их чека "губељкоја страшноја пораженије." Ати глас анатемника Тарте је глас човека у пустним конфузијама из дугогај страси глобуса, други анатемици, другији је зиком, чаку то исто. Између ~~все~~ вредне ентропије: без њулских односова, увек нових и љубичијих, нема живота. Бежите од конфузије и од ентропије, ситни и безумни! Достојевски је исписао поразну душевну, позитивну и моралну максиму: "Сини се, безумни човече!" Ати како, па чиму, пред чим да се смири модни великан, како ћеће и не може да уће у тогику и тепоту односова, у мир који балансира само на односима купа и пржана и народа. Сини се, безумни ситничка обуј се разумом, не бреки ој обести! сагорећи ~~се~~ под огњем све касте енергије која оставља једином немогућном односу према њулским и гамским при односу који није однос.

Все распаметљени, тајба ситнички у завису, отишкнути од свих веза и односова, сръдју у напознато, верују да тамо море бити чин, побеђава да вихову силу мора бити велики простор за вихово искључиво постојирање. Нема чи овде, чи

тако ни другамо чичега, сем јасне извесности како ће се спрвти сукоб трене-
га светскога рата, ако до њега дође. Ни не знају утвђе; нико ће време на кра-
ве ирушени трајети; нико ће митнома ћути ходи у гробове, и јарки ~~и морски~~ лин-
мотики ће спустом покопити свет; али сваким сигурно се риза путева сила и обе-
сти, риза се мотики под ноге чека, риза се шта ће се вратити у хаос и морати поново
да се чисти и прерадује. Већ може да веда, да беше затраг убацијући ноге у
стари траг, али сите није зен. Ни мати и беситни који туто по животу и скочи-
мо што односиме се свим што живи, ни оличично знајмо путеве и трагове свему. Ни
мати и беситни знајмо оличично и Достојевског. Смирите се безумници! не можете
нигде, и ни ~~сваком~~ оружјем саврти човека ни прогрес његов. Не можете. Јулска
расада резултат других снага и законе но што су вами; изај јулске расе биде-
те некоје резултат других снага и законе но што су вами. Бомбе ваше не могују
убити живот, не могују. Знате шта убијају пустот. То је бомба која је јествује тек ви-
ну годину. Па и ту има нелживљиво. Човек и гијамент, то су ласкимбока ка-
^{нагадивачка}
странице симбола ~~бога~~ у организмском кругу у инорганском свету; они су тако тврди
да са својим рођеном прашином могу ~~бронзом~~ бруцити и тромити. Али смири се, безумничко. Угризак ћи човека сива и затрпана прашином своје истрошеношти,
упри добро поглед; изади ће, као и гијамент, у скважинама обгину ко пре што је
било, са ивицама и глатким страничама које сунце сену и са сунцем заједно биди-
стају... Смирите се, сиви и непомирљиви. Покорићете се најпре пред оличом
ујелињака, шантажете тихо речи мира на уста која сакају још заповедлете разводи
разводи.

Београдски